

TESTIMONY ID: 1433

AGE: 56

AGE RANGE: 56-60

GENDER: f

MARITAL STATUS: married

REGION: Zaporizhzhia region

OCCUPATION STATUS: Occupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: Yes

EDUCATION: Higher education (Expert, Master)

DATE OF TESTIMONY: 2022-11-04

DATE RANGE: 2022 Fall

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

Today is November 3, 2022. I am sitting in a rented apartment, looking at the raindrops hitting the window glass, and I am unfortunate in my soul. The cursed war destroyed my family's life. I left the occupied region with my daughter and buried my father before leaving, whose heart could not withstand the shame of Russia because he was born and grew up on the land of [CITY1]. My husband stayed in the Zaporizhzhia region; we had different views on politics, war, occupation, shelling, betrayal, and destruction of the country, city, and street. I could never have predicted that such an absurd situation would arise when we would lose a common language after living together for many years. It turned out that I, the children, were on one side of the barricade, and my husband was on the other. Scandals in the house reached the very heart. At first, there was a desire to find out, but the confrontation between "who is who" did not end in anything good. My family is almost broken. Somewhere in the depths of the soul, hope flickers, but everyone feels betrayed. There are still acquaintances in my circle who believe that Ukraine is shelling itself. It is impossible to change their attitude toward the nightmarish situation. However, they physically do not harm, and they are educated people who work in Ukraine and perform their duties well. Such is the dilemma. My head is spinning from what is happening around me.

My children and their friends collect humanitarian assistance, transfer money from their paychecks to the Armed Forces, and even buy tickets to the zoo to help poor animals under challenging times. I had severe health problems during the war; I had to go to Kyiv for an operation. In the hospital, I saw a lot of human grief, wounded soldiers treated with the civilian population. I was impressed by the skills of our Ukrainian surgeons and nurses, the kindness and humanity of the nurses, and their compassion for people who are forced to seek help so far from home. During the 8 months of my occupation, I listened to and watched a lot of

news on the Internet from the speeches of knowledgeable political scientists, scientists, and artists, analyzed the situation from different angles, and gathered strength and zeal to endure everything together with Ukrainians. I am proud of the stability of my country, our boys and girls, the courage of men, the wisdom of military leaders, and the president. We will endure, we will rebuild with faith, and we will proudly say to the whole world that we are UKRAINIANS, descendants of freedom-loving, indomitable Cossacks.

НОМЕР СВІДЧЕННЯ: 1433

ВІК: 56

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 56-60

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: одружений/а

ОБЛАСТЬ: Запорізька область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:

Окуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: вища повна (спеціаліст, магістр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-11-04

Проміжок часу: 2022 Осінь

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Сьогодні третє листопада 2022 року. Я сиджу у орендованій квартирі, дивлюся на краплі дощу, які стукають по віконному склу, і у мене дуже сумно на душі. Проклята війна зруйнувала життя моєї сім'ї. Я виїхала з окупованої області з донькою, поховала перед виїздом батька, серце якого не витримало ганьби Росії, бо він народився і виріс на [МІСТО] землі. Мій чоловік залишився в Запорізькій області, у нас з ним розійшлися погляди на політику, війну, окупацію, обстріли, зради, руйнування країни, нашого міста, нашої вулиці. Ніколи не могла би передбачити, що виникне така абсурдна ситуація, коли ми втратимо спільну мову, проживши разом багато років. Оказалася я дітьми по одну сторону барикади, а чоловік по другу. Скандали в домі діставали до самого серця. Поначалу було бажання розібратися, але протистояння «хто кого» нічим хорошим не скінчилося. Сім'я майже зламана. Десь в глибині душі мерехтить надія, ала кожний відчуває себе зрадченим. В моєму оточенні є ще знайомі, які вірять, що Україна сама себе обстрілює і неможливо змінити їхнє ставлення до кошмарної ситуації, хоча фізично вони не роблять ніякого зла, і це освічені люди, які працюють в Україні і добре виконують свої обов'язки. Отака дилема. Моя голова іде обертом від того, що коїться навкруги. Мої

діти, їх друзі збирають гуманітарну допомогу, перечислюють гроші з зарплатні на користь ЗСУ, навіть покупали квитки до зоопарку, щоб допомогти бідним звірам у складні часи. У мене під час війни виникли великі проблеми із здоров'ям, прийшлося їхати до Києва на операцію. В лікарні побачила багато людського горя, поранених бійців, яких лікували разом з цивільним населенням. Вражена була майстерністю наших українських хірургів, медсестер, добротою та людяністю санітарок, співчуттям до людей, вимушених шукати допомоги так далеко від дому. За 8 місяців окупації багато слухаю і дивлюся в інтернеті новин виступів обізнаних політологів, діячів науки, мистецтва, аналізую ситуацію з різних боків, набираюся сил і завзяття все перенести разом з українцями. Пишаюся стійкістю своєї країни, нашими хлопцями та дівчатами, мужністю чоловіків, мудрістю військових керівників, президентом. Ми витримаємо, відбудуємо з вірою, з гордістю на весь світ гучно скажемо, що ми УКРАЇНЦІ, нащадки волелюбних незламних козаків.

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.